

boeken en *boeke* even beschaafd zijn. Dat men zich toch maar aan den tot nog toe gebruikelijken schrijfvorm hield, was, omdat deze gevallen „in de praktijk van het spellen geen enkele moeilijkheid opleveren”. Over de deelwoorden sprak Kollewijn hier wijze-lijk niet. Logeman ziet echter de Kollewijnianen reeds van de *lieve mensen* den volgenden stap doen tot de *lieve mense*⁴¹.

Maar ik moet van deze spellingkwesties, die al meer soms dan spelling blijken te raken, afstappen, na eerst in een paar duidelijke voorbeelden van zich reeds aankondigende nieuwe veranderingen U nog beter te hebben laten zien, hoe verwarrend, verarmend, en bedervend de heerschappij van een „abstracte”, ongrijpbare, veelszins fictieve, „algemeen beschaafde” spreektaal over de geschreven taal werken moet. Door de invoering van *ouwe zal ouderdom* geïsoleerd raken als een „dooie boeke” of schrijftaalterm”; men zal zich, om niet belachelijk te schijnen, eerst bij het spreken, straks ook in het schrijven, houden aan „de ouwe dag”, „de ouwe mense(n)”. Of zal men onvervaard maar tot „*ouwerdom*” overgaan, zooals Buitenrust Hetteema *ouwergewoonte* afkondigt?⁴² Is het toch niet beter, den voorrang te blijven toekennen aan een vaste, concrete, meer duurzame, algemeene schrijftaal, waarnaar men zijn eigen schrijven, en spreken, steeds kan richten en corrigeeren, en waaruit men, zoo vaak men het behoeft, eigen taal vrijelijk kan aanvullen en verrijken?

Van den „vereenvoudiger” Dr. Schönfeld vernemen we⁴³, dat w voor r tot v geworden is in de algemeene omgangstaal, al is de schrijfwijze *wr* bewaard: men zegt dus algemeen vrang, vringen, vrijven, vrat, vreef. Wij meenen dan de verzwegen conclusie zelf te mogen opmaken: men behoorde het ook te schrijven. Alleen woorden uit de litteraire taal, zegt hij, behielden in de uitspraak nog *wr*, *doordat men de wr bleef schrijven*: wrok, wreken, wreed. De zaak leek klaar: het „algemeen beschaafd” kan toch niet wijken in het systeem van Kollewijn voor de taal der letterkundige kunstenaars! Maar daar kwam in den nieuwen druk de beperking: „algemeene omgangstaal, *altans in 't Hollands*”. Daar daagt de moeilijkheid op. Moet de Hollandsche „beschaafde uitspraak” op-